

OLYMPENS HJÄLTAR
Den fängslade guden

OLYMPENS

HJÄLTAR

DEN
FÄNGSLADE
GUDEN

BOK II

RICK RIORDAN

Översättning av Ylva Spångberg

**BONNIER
CARLSEN**

OLYMPENS HJÄLTAR - DEL 2 - DEN FÄNGSLADE GUDEN

Text copyright © 2011 Rick Riordan

All rights reserved.

Först utgiven i USA av Disney • Hyperion Books,
an imprint of Disney Book Group

Originalalets titel: THE HEROES OF OLYMPUS – THE SON OF NEPTUNE

Permission for this edition was arranged through
the Nancy Gallt Literary Agency and Ia Atterholm Agency, Malmö.

Utgiven på svenska av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2015

Översättning: Ylva Spångberg

Omslagsillustration © Jonas Åkerlund 2015

Typsnitt: Indigo, Trajan och Copperplate

Grafisk form: Bonnier Carlsen

ISBN 978-91-638-8287-6

Tryckt av ScandBook, Falun 2015

www.bonniercarlsen.se

*Till Becky, som delar min fristad i Nya Rom.
Inte ens Hera skulle nånsin kunna få mig att glömma dig.*

I

PERCY

PERCY BÖRjade STÖRA sig på tanterna med ormhåret nu.

De borde ha dött för tre dagar sen när han släppte en låda bowlingklot på dem i en lågprisbutik i Napa. De borde ha dött för två dagar sen när han körde över dem med en polisbil i Martinez. De borde *verkligt* ha dött nu på morgonen, när han högg huvudet av dem i Tildenparken.

Men hur många gånger Percy än dödade dem och såg hur de förvandlades till damm envisades de med att återbildas, som nåt slags onda dammråttor. Han verkade inte ens kunna springa ifrån dem.

Han kom upp på kullens krön och drog efter andan. Hur länge sen var det han dödade dem sist? Två timmar, kanske. Längre tid än så höll de sig visst aldrig döda.

De senaste dygnen hade han knappt sovit. Han hade ätit det han hade lyckats sno åt sig – gelébjörnar från godisautomater, torra bagels och till och med en burrito från snabbmatskedjan Jack in the box, och det var ett nytt personligt lågvattenmärke. Hans kläder var sönderrivna, svedda och nerstänkta med monsterslem.

Han hade överlevt så här länge enbart för att de två orm-

håriga tanterna – *gorgoner* kallade de sig – tydligen inte kunde döda honom heller. Deras klor skar inte igenom hans hud. Deras tänder bröts av när de försökte bita honom. Men Percy orkade inte fortsätta länge till. Snart skulle han ramla ihop av utmattning, och då – hur svårt det än var att döda honom – skulle gorgonerna säkert hitta nåt sätt.

Vart skulle han fly?

Han såg sig omkring i omgivningen. Under andra omständigheter skulle han kanske ha njutit av utsikten. Till vänster böljade gyllene kullar inåt landet, med sjöar, skogar och några flockar med kor. Till höger sträckte slätten runt Berkeley och Oakland ut sig västerut – ett väldigt lapptäcke av bostadsområden med flera miljoner invånare, som antagligen inte ville få morgonen störd av två monster och en smutsig halvgud.

Längre västerut glittrade San Franciscobukten under ett silverdis. På andra sidan om den hade en vägg av dimma svalt det mesta av San Francisco och bara lämnat kvar skyskrapornas toppar och tornen på Golden Gatebron.

En obestämd sorg tyngde Percy. Nånting sa honom att han hade varit i San Francisco förr. Staden hade nåt samband med Annabeth – den enda personen från det förflutna som han kom ihåg. Hans minne av henne var frustrerande otydligt. Vargen hade lovat att han skulle få träffa henne igen och återfå minnet – *om* han lyckades med sin resa.

Skulle han försöka ta sig över vattnet?

Det var frestande. Han kände havets makt precis bortom horisonten. Vatten gav honom alltid nya krafter. Saltvatten var bäst. Det hade han upptäckt för två dagar sen, när han ströp ett havsmonster i Carquinezundet. Om han kunde ta

sig ut till bukten skulle han kanske kunna utkämpa en sista strid där. Kanske kunde han rentav dränka gorgonerna. Men det var minst tre kilometer till stranden. Han skulle bli tvungen att ta sig igenom hela staden.

Han hade också ett annat skäl att tveka. Varghonan Lupa hade lärt honom att skärpa sina sinnen – att lita på de instinkter som hade väglett honom söderut. Nu pirrade hans inre radar som tokig. Slutet på hans färd var nära, nästan under fötterna på honom. Men kunde det verkligen stämma? Det fanns ingenting här uppe på kullen.

Vinden växlade. Percy kände den sura lukten av reptil. Hundra meter längre ner på sluttningen prasslade nåt i skogen, bröt av grenar, trampade i löv, väste.

Gorgoner.

För miljonte gången önskade Percy att de inte haft så bra luktsinne. De hade alltid sagt att de kände *lukten* av honom därför att han var en halvgud, halvblodssonen till nån gammal romersk gud. Percy hade försökt med att rulla sig i lera, plaska genom bäckar och till och med ha små luftrenare i fickorna så att han skulle lukta som en ny bil, men tydligen var det svårt att maskera stanken av halvgud.

Han klättrade över till krönets västra sida. Här var det för brant för att ta sig ner. Bergssidan stupade trettio meter rakt ner mot taket till ett hyreshus som var byggt mot berget. Och tjugo meter nedanför det kom en väg ut ur kullens fot och vindlade sig fram mot Berkeley.

Toppen. Inget annat sätt att ta sig ner från kullen. Han hade lyckats fastna här.

Han stirrade på strömmen av bilar som rann västerut mot San Francisco och önskade att han hade suttit i nån av dem.

Sen förstod han att vägen måste gå *genom* kullen. Det måste finnas en tunnel . . . precis under hans fötter.

Hans inre radar blev helgalen. Han *var* på rätt ställe, bara för högt upp. Han måste hitta den tunneln. Han måste ta sig ner till vägen – snabbt.

Percy tog av sig ryggsäcken. Han hade lyckats sno åt sig en massa saker på lågprisbutiken i Napa: en bärbar GPS, silvertejp, tändare, superlim, vattenflaska, liggunderlag, en Myspanda (känd från tevereklamen) och en schweizisk armékniv – typ allt en modern halvgud kunde vilja ha. Men han hade ingenting som kunde användas som fallskärm eller pulka.

Han hade bara två alternativ: att hoppa trettio meter och slå ihjäl sig, eller att stanna och slåss. Båda alternativen lät usla.

Han svor och tog upp pennan ur fickan.

Pennan såg inte mycket ut för världen, den var bara en vanlig, billig kulspetspenna, men när Percy tog av korken växte den till ett lysande bronssvärd. Vapnet var perfekt balanseerat. Lädergreppet passade hans hand som om det hade gjorts speciellt för honom. Inetsat på parerstången stod ett ord på gammalgrekiska som Percy på nåt sätt förstod: *Anaklusmos*, tidvattenvåg.

Han hade vaknat med det här svärdet den första natten på Varghuset för . . . var det två månader sen? Mer? Han hade tappat räkningen. Han hade befunnit sig på gårdsplanen utanför ett utbränt hus mitt ute i skogen, klädd i shorts, orange t-shirt och ett läderhalsband med en massa konstiga lerpärlor. Han hade haft Tidvattenvåg i handen, men Percy hade ingen aning om hur han hade kommit dit och bara en dimmig uppfattning om vem han var. Han hade varit barfota, genomfrusen och förvirrad. Och sen kom vargarna . . .

En röst precis bredvid honom ryckte honom tillbaka till nuet. ”Där är du ju!”

Percy snubblade undan från gorgonen och ramlade nästan nerför stupet.

Det var den leende tanten – Beano.

Okej, hon hette egentligen inte Beano. Så vitt Percy kunde förstå var han dyslektiker, för ord trasslade ihop sig när han försökte läsa. Första gången han såg gorgonen utgav hon sig för att vara butiksanställd, och hon hade en stor, grön knapp med texten: *Välkommen! Jag heter STHENO*. Men han hade trott att det stod BEANO.

Hon hade fortfarande sin gröna personalväst över en blommig klänning. Om man bara tittade på hennes kropp kunde man tro att hon var nåns rultiga gamla farmor – tills man tittade ner och såg att hon hade hönsfötter. Eller om man tittade upp och såg vildsvinsbetar av brons sticka ut ur mungiporna. Ögonen lyste röda, och håret var ett slingrande bo av klargröna ormar.

Men det allra läskigaste med henne var att hon fortfarande höll i den stora silverbrickan med gratisprover: små korvar inbakade i smördeg. Percy hade dödat henne så många gånger att brickan var alldeles bucklig nu, men de små smakbitarna såg fräscha ut. Stheno hade släpat dem genom hela Kalifornien, bara för att kunna bjuda Percy på en matbit innan hon dödade honom. Percy visste inte varför hon envisades med det, men om han nånsin behövde en rustning skulle han göra den av inbakad korv. De verkade omöjliga att förstöra.

”En smakbit?” erbjöd Stheno.

Percy motade undan henne med svärdet. ”Var är din syster?”

”Men stoppa undan svärdet”, bannade Stheno. ”Vid det här

laget vet du att inte ens himmelsk brons dödar oss nån längre stund. Ta en inbakad korb! Vi har rea på dem den här veckan, och jag vill verkligen inte döda dig på fastande mage.”

”Stheno!” Den andra gorgonen dök upp till höger om Percy så snabbt att han inte hann reagera. Lyckligtvis var hon för upptagen med att blänga på sin syster för att ägna honom särskilt mycket uppmärksamhet. ”Jag sa ju att du skulle smyga på honom och döda honom!”

Sthenos leende blev osäkert. ”Men Euryale, kan jag inte få ge honom ett smakprov först?”

”Nej, din idiot!” Euryale vände sig mot Percy och visade huggtänderna.

Bortsett från håret, som var ett bo av korallormar i stället för gröna huggormar, såg hon ut precis som sin syster. Hennes väst från lågprisbutiken, blommiga klänning och till och med betarna var prydda med klisterlappar med texten HALVA PRISET. På hennes namnbricka stod det: *Hej! Jag heter DÖ, HALVGUDASKIT!*

”Du har lett oss på en lång jakt, Percy Jackson”, sa Euryale. ”Men nu är du fast, och vi ska ta vår hämnd!”

”De inbakade korvarna kostar bara två dollar och 99 cent”, tillade Stheno hjälpsamt. ”Speceriavdelningen, gång tre.”

Euryale morrade. ”Stheno, lågprisbutiken var en *täckmantel!* Du håller på att bli alldeles för hemmastadd här! Lägg ifrån dig din löjligena bricka nu och hjälp mig att döda den här halvguden. Eller har du glömt att det var han som dödade Medusa?”

Percy tog ett steg bakåt. En decimeter till, så skulle han falla genom luften. ”Hör ni, vi har redan pratat om det här. Jag kommer inte ens ihåg att jag skulle ha dödat Medusa. Jag

kommer inte ihåg nånting! Kan vi inte bara ta en vapenvila och prata om veckans erbjudanden?”

Stheno tittade på sin syster och plutade med läpparna, vilket verkade lite svårt med de jättestora bronsbetarna. ”Kan vi göra det?”

”Nej!” Euryales röda blick borrade sig in i Percy. ”Jag bryr mig inte om vad du kommer ihåg, havsgudason. Jag känner lukten av Medusas blod på dig. Lukten är svag, ja, flera år gammal, men det var *du* som senast besegrade henne. Hon har *fortfarande* inte kommit tillbaka från Tartaros. Det är ditt fel!”

Percy fattade inte. Allt det här med ”dör och kommer sen tillbaka från Tartaros” gav honom huvudvärk. Men det fick han förstås av att en kulspetspenna kunde förvandlas till ett svärd också, eller att monster kunde förklä sig med nåt som kallades diset, eller att Percy var son till en tångbevuxen gud som funnits för femtusen år sen. Men han trodde faktiskt på det. Trots att han hade fått sina minnen utplånade visste han att han var en halvgud, på samma sätt som han visste att han hette Percy Jackson. Ända sen sitt allra första samtal med vargen Lupa hade han gått med på att den här sjuka, förvirrade världen med gudar och monster var hans verklighet. Och det sög.

”Vi kanske kan kalla det oavgjort?” sa han. ”Jag kan inte döda er. Ni kan inte döda mig. Om ni är Medusas systrar – systrar till den Medusa som förvandlade folk till sten – borde inte jag ha förstenats vid det här laget då?”

”Hjältar!” sa Euryale med avsmak. ”De ska alltid ta upp det där, precis som mamma! ’Varför kan ni inte förvandla folk till sten? Er syster kan förvandla folk till sten.’ Men tyvärr måste jag göra dig besviken! Det där var bara Medusas förbannelse.

Hon var den mest motbjudande i familjen. Hon hade alltid sån tur!”

Stheno såg sårad ut. ”Mamma sa att *jag* var fulast.”

”Tyst!” fräste Euryale. ”Och du, Percy Jackson, det är sant att du bär Akilles märke. Det gör dig lite svårare att döda. Men oroa dig inte. Vi kommer nog på nåt sätt.”

”Vad för märke?”

”Akilles”, sa Stheno glatt. ”Å, han var så *snugg*! Han doppades i floden Styx som barn, vet du, så han var osårbar bortsett från en liten fläck på vristen. Det var det som hände med dig, hjärtat. Nån måste ha slängt dig i Styx så att du fick hud som järn. Men oroa dig inte. Hjältar som du har alltid en svag punkt. Vi måste bara hitta den, och då kan vi döda dig. Det blir väl jättetrevligt? Ta en inbakad korv!”

Percy försökte tänka. Han kom inte ihåg nåt dopp i Styx. Men å andra sidan mindes han inte mycket av nånting. Hans hud kändes inte som järn, men det kunde förklara varför han hade stått emot gorgonerna så länge.

Om han tillät sig att bara falla ner från berget, skulle han överleva då? Han ville inte ta den risken – inte utan nåt som kunde dämpa fallet, eller en pulka, eller ...

Han tittade på Sthenos stora silverbricka med gratisprover.

Hmm ...

”Börjar du komma på andra tankar?” frågade Stheno. ”Mycket klokt, hjärtat. Jag har lagt till lite gorgonblod i de här, så att din död blir snabb och smärtfri.”

Percys strupe snördes samman. ”Har du droppat ditt eget blod på korvarna?”

”Bara lite.” Stheno log. ”En liten skåra på armen, men det är gulligt av dig att bli orolig. Blod från vår högra sida kan bota

vad som helst, vet du, men blod från den vänstra är dödligt . . .”

”Din träskalle!” skrek Euryale. ”Du ska ju inte berätta det för honom! Han äter inte korven om du säger att den är förgiftad!”

Stheno såg förbluffad ut. ”Gör han inte? Men jag sa ju att det blir snabbt och smärtfritt.”

”Strunt i det!” Euryales naglar växte till klor. ”Vi dödar honom på det plågsamma sättet – vi bara skär tills vi hittar den svaga punkten. När vi väl har besekrat Percy Jackson blir vi mer berömda än Medusa! Vår beskyddarinna kommer att ge oss en riklig belöning!”

Percy tog ett hårdare grepp om svärdet. Han måste göra sitt drag i precis rätt ögonblick – några sekunders förvirring, ta brickan med vänster hand . . .

Få dem att prata vidare, tänkte han.

”Innan ni skär mig i bitar”, sa han. ”Vem är den här beskyddarinnan ni pratar om?”

Euryale hånflinade. ”Gudinnan Gaia, förstås! Den som hämtade oss tillbaka från glömskans rike! Du kommer inte att överleva tillräckligt länge för att hinna träffa henne, men dina vänner där nere kommer snart att drabbas av hennes vrede. Redan i denna stund marscherar hennes arméer söderut. Vid Fortunas fest kommer hon att vakna, och halvgudarna kommer att skäras ner som . . . som . . .”

”Som våra redan låga priser!” föreslog Stheno.

”Ååå, du din. . .!” Euryale stormade fram mot sin syster. Percy utnyttjade blottan. Han högg tag i Sthenos bricka så att de förgiftade korvarna kastades iväg, och högg med Tidvat-
tenvåg över Euryales midja och skar av henne på mitten.

Han höjde brickan, och Stheno stod plötsligt inför sin egen flottiga spegelbild.

”Medusa!” skrek hon.

Hennes syster Euryale hade förvandlats till damm, men hon började redan återbildas.

”Stheno, din dumskalle!” gurglade hon medan hennes halvformade ansikte steg upp ur högen av damm. ”Det är bara din egen spegelbild! Ta honom!”

Percy drämde metallbrickan i Sthenos hjässa, och hon tuppade av.

Han satte brickan bakom rumpan, bad en tyst bön till den romerska gud som vakade över idiotiska pulkaåkare och hoppade ner från kullens krön.

II

PERCY

EN NACKDEL MED ATT STÖRTA nerför ett stup i sjuttio kilometer i timmen på en matbricka är att om man halvvägs ner inser att det är dumt, så är det för sent.

Percy missade med nöd och näppe ett träd, studsade mot en stenbumling och snurrade runt ett helt varv när han for ner mot vägen. Den dumma brickan hade ingen servostyrning.

Han hörde hur gorgonsystrarna skrek och såg en skymt av Euryales korallormshår uppe på krönet, men han hann inte oroa sig för det. Hyreshusets tak syntes nedanför honom som stäven på ett krigsskepp. Frontalkrock om tio, nio, åtta . . .

Han lyckades gira åt sidan och undvika att bryta benen när han slog i. Brickan studsade över taket och seglade iväg genom luften. Brickan flög åt ett håll. Percy flög åt det andra.

När han föll mot vägen blixtrade en fruktansvärd syn genom hans huvud av hur han krossades mot vindrutan på en stadsjeep och en irriterad pendlare försökte få bort honom med hjälp av vindrutetorkarna. *Dumma sextonåring som ramlar ner från himlen! Jag blir ju sen!*

Mirakulöst nog fick en vindpust honom att segla iväg åt sidan – bara så mycket att han missade vägen och brakade

ner i ett buskage. Det var ingen mjuk landning, men den var bättre än asfalt.

Percy stönade. Han ville bara ligga kvar i busken, men han måste fortsätta.

Han kämpade sig upp på fötter. Händerna var sönderrivna, men inga ben kändes brutna. Han hade kvar ryggsäcken. Nånstans under kälkturen hade han tappat svärdet, men Percy visste att det förr eller senare skulle dyka upp i hans ficka som en penna igen. Det ingick i dess magi.

Han tittade upp mot kullen. Det var svårt att missa gorgonerna med sina färgglada ormhår och klargröna butiksvästar. De letade sig nerför sluttningen nu, långsammare än Percy men med mycket bättre kontroll. Hönsfötterna måste varit bra att klättra med. Percy gissade att han skulle ha ungefär fem minuter på sig innan de kom fram till honom.

Bredvid honom fanns ett högt stålträdsstängsel som skilde vägen från ett område med vindlande gator, mysiga hus och höga eukalyptusträd. Stängslet fanns antagligen där för att hindra folk från att ta sig ut på vägen och göra dumheter – som att åka pulka ner på motorvägen på matbrickor – men stålträden var full av stora hål. Percy kunde utan svårighet slinka in i bostadsområdet. Kanske kunde han hitta en bil och köra västerut till havet. Han gillade inte att stjäla bilar, men de senaste veckorna hade han, i situationer som gällde liv eller död, ”lånat” flera stycken, bland dem en polisbil. Han hade tänkt lämna tillbaka bilarna, men de överlevde aldrig särskilt länge.

Han kastade en blick österut. Precis som han hade trott skar vägen genom kullen ungefär hundra meter upp på sluttningen. Två infarter till tunneln, en för vardera färdriktningen, stirrade ner på honom likt ögonhålorna i ett enormt kranium.

Mitt emellan dem stack en cementmur ut ur kullen, och i den satt en metalldörr som såg ut som ingången till en bunker.

Det kunde ha varit en underhållstunnel. Det var antagligen vad de dödliga trodde, om de alls la märke till dörren. Men de kunde inte se genom diset. Percy visste att dörren var mer än så.

Två ungdomar i rustning bevakade ingången. De var klädda i en besynnerlig blandning av romerska hjälmar med plym, bröstplåtar, svärdsskidor, blå jeans, lila t-shirtar och vita sneakers. Vakten till höger såg ut som en tjej, men det var svårt att se säkert med rustningen. Den till höger var en kraftig kille med pilbåge och koger på ryggen. Båda två hade långa trästavar med spjutspetsar av järn, som gammalmodiga harpuner.

Percys inre radar plingade som tokig nu. Efter så många fruktansvärda dagar hade han äntligen nått målet. Hans instinkter sa att om han kunde ta sig in genom den dörren skulle han kanske vara i säkerhet för första gången sen vargarna skickade honom söderut.

Varför kände han då en sån skräck?

Längre upp på kullen krävade gorgonerna över taket på hyreshuset. Tre minuter bort, kanske inte ens det.

En del av honom ville springa fram till dörren i kullen. Han måste ta sig över vägens mittremsa, men sen var det bara en kort sträcka. Han kunde hinna innan gorgonerna kom fram till honom.

En annan del av honom ville fortsätta västerut mot havet. Där skulle han vara tryggast. Det var där hans kraft var som starkast. De romerska vakterna vid dörren gjorde honom illa till mods. Nånting inom honom sa: *Det här är inte mitt territorium. Det här är farligt.*

”Du har rätt, förstås”, sa en röst bredvid honom.

Percy hoppade till. Först trodde han att Beano hade lyckats smyga sig på honom igen, men den gamla tanten som satt i buskarna var ännu mer motbjudande än gorgonerna. Hon såg ut som en hippie som hade hamnat på livets skuggsida för ungefär fyrtio år sen och hade samlat skräp och trasor ända sen dess. Hon hade en klänning gjord av batikfärgat tyg, sönderrivna täcken och plastpåsar. Hennes krulliga hår var gråbrunt, som skummande smutsvatten, och uppsatt med ett pannband med ett peacemärke på. Ansiktet var täckt av vårtor och födelsemärken. När hon log såg man exakt tre tänder.

”Det är ingen underhållstunnel”, sa hon förtroligt. ”Det är ingången till lägret.”

En stöt löpte uppför Percys ryggrad. Lägret. Jo, det var därifrån han kom. Ett läger. Det här kanske var hans hem. Kanske var Annabeth i närheten.

Men nånting kändes fel.

Gorgonerna var kvar uppe på taket till hyreshuset. Sen skrek Stheno förtjust och pekade ner mot Percy.

Den gamla hippietanten höjde på ögonbrynen. ”Du har inte mycket tid på dig, barn. Du måste välja nu.”

”Vem är du?” frågade Percy, men han var inte säker på att han ville veta. En person som verkade vara en harmlös dödlig men visade sig vara ett monster var det sista han önskade sig.

”Tja, du kan kalla mig June.” Den gamla tantens ögon glittrade, som om hon just hade åstadkommit ett lysande skämt. ”Det är juni nu, va? De döpte månaden efter mig!”

”Okej . . . Men jag måste gå. Två gorgoner är på väg. Jag vill inte att de ska göra dig illa.”

June knäppte händerna över hjärtat. ”Vad gulligt! Men det ingår i ditt val!”

”Mitt val ...?” Percy tittade nervöst mot kullen. Gorgonerna hade tagit av sina gröna västar. Vingar växte ut från deras ryggar – små fladdermusvingar som glimmade som mässing.

När hade de fått *vingar*? De kanske bara var till prydnad. De kanske var för små för att kunna lyfta en gorgon.

Sen hoppade de två systrarna ner från hyreshuset och svepte fram mot honom.

Perfekt. Helt perfekt.

”Ja, ett val”, sa June, som om hon inte hade minsta brådska. ”Du kan lämna mig här så att gorgonerna kan ta mig, och själv fortsätta till havet. Du kan ta dig dit tryggt, det lovar jag. Gorgonerna nöjer sig gärna med att anfälla mig och låta dig löpa. I havet skulle inget monster besvära dig. Du skulle kunna börja ett nytt liv, leva till mogen ålder och undkomma en mängd smärta och bedrövelse som väntar i din framtid.”

Percy var helt säker på att han inte skulle gilla det andra alternativet. ”Eller?”

”Eller också kan du göra en god gärning för en gammal tant”, sa hon. ”Bär mig till lägret.”

”Bära dig?” Percy hoppades att hon skämtade. Men så drog Juno upp kjolen och visade sina svullna, purpurröda fötter.

”Jag kan inte ta mig dit själv.” Bär mig till lägret – över vägen, genom tunneln och över floden.”

Percy visste inte vilken flod hon menade, men det lät inte lätt. June såg ganska tung ut.

Gorgonerna var bara femtio meter bort nu. De gled makligt fram mot honom, som om de visste att jakten nästan var över.

Percy tittade på den gamla tanten. ”Och jag ska bära dig till det här lägret därför att ...?”

”För att det vore snällt!” sa hon. ”Och för att om du inte gör det kommer gudarna att dö, vår värld kommer att gå under och alla från ditt gamla liv att förintas. Men du skulle förstås inte minnas dem, så det kanske inte spelar nån roll. Du skulle vara trygg i havets djup ...”

Percy svalde. Gorgonerna tjöt av skratt när de susade fram för att döda.

”Om jag tar mig till lägret”, sa han, ”får jag tillbaka minnet då?”

”Så småningom”, sa June. ”Men jag varnar dig, du kommer att få offra mycket! Du kommer att förlora Akilles märke. Du kommer att känna smärta, bedrövelse och sorg, mer än du nånsin har känt. Men du kan få en chans att rädda dina gamla vänner och din familj, att återta ditt gamla liv.”

Gorgonerna kretsade precis ovanför honom. De kollade antagligen in den gamla tanten och försökte komma på vem den här nya figuren var innan de anföll.

”Men vakterna vid dörren då?” frågade Percy.

June log. ”Å, de släpper in dig, kära barn. Du kan lita på dem. Vad säger du nu då? Hjälper du en försvarslös gammal dam?”

Percy tvivlade på att June var försvarslös. I värsta fall var det här en fälla. I bästa fall var det nåt slags prov.

Percy avskydde prov. Eftersom han hade förlorat minnet var hela hans liv en övning i att fylla i det som fattades. Han var _____, från _____. Han kände sig som _____, och om monstren tog honom skulle han _____.

Sen tänkte han på Annabeth, den enda från hans gamla liv som han mindes säkert. Han *måste* hitta henne.

”Jag bär dig.” Han lyfte upp den gamla gumman.

Hon var lättare än han hade väntat sig. Percy försökte strunta i hennes sura andedräkt och de valkiga händerna som höll fast om hans hals. Han tog sig över den första filen på vägen. En förare tutade. En annan skrek nåt som dränktes av blåsten. De flesta svängde bara undan och såg irriterade ut, som om de ofta fick stå ut med att eländiga tonåringar bar gamla hippietanter över motorvägen här i Berkeley.

En skugga föll över honom. Stheno ropade muntert: ”Duktig pojke! Så du har hittat en gudinna att bära, va?”

Gudinna?

June skrattade förtjust och muttrade: ”Hoppsan!” när en bil nästan dödade dem.

Nånstans till vänster om honom skrek Euryale: ”Ta dem! Två byten är bättre än ett!”

Percy rusade över de återstående filerna. På nåt sätt tog han sig levande till mittremsan. Han såg hur gorgonerna svepte ner och bilarna girade när monstren flög förbi ovanför. Han undrade vad de dödliga såg genom diset – jättestora pelikaner? Hängglidare som kommit ur kurs? Vargen Lupa hade sagt att de dödliga kunde tro på nästan vad som helst, utom sanningen.

Percy sprang mot dörren i kullens sida. June blev tyngre för varje steg. Percys hjärta bultade. Revbenen värkte.

En av vakterna skrek. Killen med bågen la en pil på strängen. Percy ropade: ”Vänta!”

Men killen siktade inte på honom. Pilen flög över huvudet på Percy. En gorgon tjöt till av smärta. Den andra vakten lyfte sitt spjut och vinkade förtvivlat åt Percy att skynda sig.

Tjugo meter kvar till dörren. Tio.

”Nu har jag dig!” skrek Euryale. Percy vände sig om och såg hur en pil träffade henne i pannan. Euryale ramlade ner på snabbfilen. En lastbil slog i henne och bar henne med sig baklänges i hundra meter, men hon bara klättrade över förarhytten, drog ut pilen ur pannan och flög upp i luften igen.

Percy kom fram till dörren. ”Tack”, sa han till vakterna. ”Bra skott.”

”Det där borde ha dödat henne!” protesterade bågskytten.

”Välkommen till min värld”, muttrade Percy.

”Frank”, sa tjejen. ”Hjälp dem in, fort! Det där är gorgoner.”

”Gorgoner?” Bågskyttens röst darrade. Det var svårt att se mycket av honom under hjälmen, men han såg lika bastant ut som en brottare och verkade vara fjorton eller femton år gammal. ”Kan dörren hålla dem ute?”

I Percys famn skrockade June. ”Nej, det gör den inte. Framåt, Percy Jackson! Genom tunneln, över floden!”

”Percy Jackson?” Den kvinnliga vakten hade mörkare hy och lockigt hår som stack ut under hjälmens sidor. Hon såg ut att vara yngre än Frank – kanske tretton år. Skidan till hennes svärd nådde henne nästan ner till vristen. Men det lät ändå som om hon hade befälet. ”Okej, du är tydligen en halvgud. Men vem är ...?” Hon kastade en blick på June. ”Strunt i det. Hjälp dem in. Jag håller dem borta.”

”Hazel”, sa killen, ”du är tokig.”

”Spring!” befallde hon.

Frank svor på ett annat språk – var det latin? – och öppnade dörren. ”Kom nu!”

Percy följde efter, raglande under tyngden av den gamla tanten. Hon blev *definitivt* tyngre för varje sekund. Han visste

inte hur den där Hazel skulle hålla gorgonerna borta på egen hand, men han var för trött för att säga emot.

Tunneln skar genom massivt berg och var ungefär lika hög och bred som en skolkorridor. I början såg den ut som en typisk underhållstunnel, med elsladdar, varningsskyltar och proppskåp på väggarna och glödlampor i ståltrådsburar i taket. Men när de sprang längre in i kullen övergick cementgolvet i mosaik. Glödlamporna byttes ut mot facklor, som brann men inte rykte. Några hundra meter längre fram såg Percy en fyrkant av dagsljus.

Nu var den gamla tanten tyngre än en hög sandsäckar. Percys armar skakade av ansträngningen. June mumlade en sång på latin, liksom en vaggsång, och den gjorde det ännu svårare för Percy att koncentrera sig.

Bakom dem ekade gorgonernas röster i tunneln. Hazel ropade. Percy var frestad att släppa June och springa tillbaka för att hjälpa till, men så skakade hela tunneln av ett muller från fallande sten. Det hördes ett gällt skrik, precis som gorgonerna hade låtit när Percy släppte lådan med bowlingklot på dem i Napa. Han vände på huvudet. Tunnelns västra ände var full av damm nu.

”Ska vi inte se hur det går för Hazel?” frågade han.

”Hon klarar sig – hoppas jag”, sa Frank. ”Hon är hemma under marken. Spring bara! Vi är nästan framme.”

”Framme var då?”

June småskrattade. ”Alla vägar leder dit, mitt barn. Det borde du veta.”

”Till kvarsittning?” frågade Percy.

”Rom, mitt barn”, sa den gamla tanten. ”Rom.”

Percy var inte säker på att han hade hört rätt. Visst, han

hade tappat minnet. Hjärnan hade inte känts som den skulle sen han vaknade i Varghuset. Men han var helt säker på att Rom inte låg i Kalifornien.

De sprang vidare. Ljuset i slutet av tunneln blev starkare, och till sist kom de ut i solskenet.

Percy stelnade till. Utbredd framför hans fötter låg en skålformad dal, flera kilometer bred. Dalens botten var veckad av mindre kullar, gyllene fält och skogar. En liten, klar flod gick i en vindlande fåra från en sjö i mitten och runt i en stor krök, som ett versalt G.

Landskapet kunde ha legat var som helst i norra Kalifornien – vintergröna ekar och eukalyptusträd, gyllene kullar och blå himlar. Det stora berget i trakten – vad hette det nu igen, Mount Diablo? – reste sig i fjärran, precis där det borde ligga.

Men Percy kände sig som om han hade klivit in i en hemlig värld. Mitt i dalen, hopkrupen vid sjön, låg en liten stad med vita marmorhus med röda tegeltak. Några hade kupoler och pelare, som gamla museer eller domstolsbyggnader. Andra såg ut som palats med gyllene dörrar och stora trädgårdar. Han såg ett öppet torg med fristående pelare, fontäner och statyer. En fem våningar hög romersk amfiteater glimmade i solen bredvid en lång, oval arena som såg ut som en kapplöpningsbana.

På andra sidan sjön, i söder, låg en annan kulle full med ännu mer imponerande byggnader – tempel, gissade Percy. Flera stenbroar ledde över floden där den vindlade runt dalen, och i norr sträckte sig en lång rad av murade valv från kullarna ner mot staden. Percy tyckte att det såg ut som ett upphöjt järnvägsspår. Sen förstod han att det måste vara en akvedukt.

Den konstigaste delen av dalen låg rakt nedanför honom. Ungefär tvåhundra meter bort, precis på andra sidan floden,

fanns nåt slags militärläger. Det var knappt femhundra gånger femhundra meter och omgärdades på alla sidorna av höga jordvallar med vässade pålar. Utanför vallarna löpte en torrlagd vallgrav, som också var full av vassa pålar. I varje hörn reste sig vaktorn i trä bemannade av vakter med överdimensionerade, fastmonterade armborst. Purpurfärgade fanor hängde från tornen. I lägrets bortre ände öppnade sig en bred port som vette in mot staden. På sidan mot floden fanns en stängd, mindre port. Inne i lägret rådde livlig verksamhet; massor av ungdomar som gick till och från kaserner, bar vapen och putsade rustningar. Percy hörde klingandet av hammare från en smedja och kände lukten av kött som grillades över en eld.

Nånting med det här stället kändes väldigt välbekant, men ändå inte riktigt rätt.

”Jupiterlägret”, sa Frank. ”Vi är i säkerhet så fort vi ...”

Steg ekade i tunneln bakom dem. Hazel kom utrusande i ljuset, flåsande och täckt av stendamm. Hon hade tappat hjälmen, så att hennes lockiga, bruna hår föll ner runt axlarna.

”Jag har uppehållit dem”, sa hon. ”Men de kommer vilken sekund som helst.”

Frank svor. ”Vi måste ta oss över floden.”

June kramade åt hårdare om Percys hals. ”Ja, snälla. Min klänning får inte bli våt.”

Percy bet sig i tungan. Om den här kvinnan var en gudinna så måste hon vara alla illaluktande, tunga och hopplösa hippies gudinna. Men han hade tagit sig så här långt. Det var bäst att släpa vidare på henne.

För att det vore snällt, hade hon sagt. Och för att om du inte gör det kommer gudarna att dö, vår värld kommer att gå under och alla från ditt gamla liv att förintas.

Om det här var ett prov hade han inte råd att få underkänt. Han snubblade några gånger när de sprang mot floden. Frank och Hazel hjälpte honom att hålla sig uppe.

De kom till flodstranden, och Percy stannade för att hämta andan. Strömmen var stark, men floden såg inte så djup ut. Och på andra sidan, bara ett stenkast bort, fanns porten till lägret.

”Gå, Hazel.” Frank la två pilar på bågsträngen på en gång. ”Följ med Percy, så att vakterna inte skjuter honom. Det är min tur att hålla ondingarna borta.”

Hazel nickade och vadade ut i vattnet.

Percy var på väg att följa efter, men nånting fick honom att tveka. I vanliga fall älskade han vatten, men den här floden verkade . . . mäktig, och inte nödvändigtvis vänligt sinnad.

”Lilla Tibern”, sa June förstående. ”Den rinner med samma kraft som den ursprungliga Tibern, kejsardömetts flod. Det här är din sista chans att backa ur, mitt barn. Akilles märke är en grekisk välsignelse. Du kan inte behålla det om du går in på romerskt territorium. Tibern kommer att skölja bort det.”

Percy var för utmattad för att förstå alltihop, men han förstod budskapet. ”Kommer jag inte att ha järnhud längre om jag går över den?”

June log. ”Hur ska det bli? Trygghet eller en framtid full av smärta och möjligheter?”

Bakom honom skrek gorgonerna när de kom utflygande ur tunneln. Frank avlossade sina pilar.

Hazel, mitt i floden, skrek: ”Percy, kom nu!”

Uppe i vaktornen hördes hornstötar. Vakterna ropade och vände sina armborst mot gorgonerna.

Annabeth, tänkte Percy. Han kämpade sig ner i floden. Den

var iskall och rann mycket snabbare än han hade trott, men det besvärade honom inte. Nya krafter forsade genom kroppen. Sinnena pirrade som om han hade fått en injektion med koffein. Han kom till andra sidan och satte ner den gamla tanten just som porten till lägret öppnades. En massa ungdomar i rustning välldes ut.

Hazel vände sig om med ett lättat leende. Sen tittade hon över axeln på Percy, och leendet förbyttes i fasa. ”Frank!”

Frank hade kommit till mitten av floden när gorgonerna fångade honom. De svepte ner från himlen och högg tag i honom, en i var arm. Han skrek av smärta när klorna borrade in sig i hans hud.

Vakterna skrek, men Percy visste att de inte kunde ta risken att skjuta. De skulle bara döda Frank. De andra ungdomarna drog sina svärd och beredde sig på att rusa ut i vattnet, men de skulle inte hinna.

Det fanns bara ett sätt.

Percy sträckte ut händerna. Hans kropp fylldes av en stark, sugande känsla, och Tibern lydde hans vilja. Floden svallade. Virvlar bildades på båda sidorna om Frank. Jättelika vattenhänder sträcktes upp ur floden och härmade Percys rörelser. Jättehänderna grep tag i gorgonen, som tappade Frank i rena förvåningen. Sen lyfte vattenhänderna de skrikande monstren i ett järngrepp.

Percy hörde hur de andra ungdomarna tjöt till och backade undan, men han koncentrerade sig på sin uppgift. Han gjorde en gest som ett hårt slag med knytnävarna, och jättehänderna kastade ner gorgonerna i Tibern. Monstren slog i botten och löstes upp i damm. Glittrande moln av gorgonernas väsen kämpade för att återbildas, men floden slet sönder dem som

en mixer. Snart hade alla spår av gorgonerna spolats iväg nerströms. Vattenvirvlarna försvann, och floden rann som vanligt igen.

Percy stod på flodbanken. Hans kläder och hud ångade som om Tiberns vatten hade varit ett syrabad. Han kände sig utsatt, hudlös . . . och sårbar.

Mitt i Tibern snubblade Frank omkring. Han såg omtumlad men helt oskadd ut. Hazel vadade ut och hjälpte honom i land. Inte förrän då märkte Percy hur tysta alla de andra hade blivit.

Alla stirrade på honom. Bara den gamla tanten, June, såg oberörd ut.

”En sån underbar liten resa”, sa hon. ”Tack, Percy Jackson, för att du bar mig till Jupiterlägret.”

En av tjejkorna gav till ett halvkvävt läte. ”Percy . . . Jackson?”

Hon lät som om hon kände igen hans namn. Percy vände sig mot henne i hopp om att få se ett bekant ansikte.

Hon var uppenbarligen en ledare. Hon hade en majestätiskt purpurfärgad mantel över rustningen. Brösten var prytt med medaljer. Hon var ungefär jämgammal med Percy, med mörka, genomträngande ögon och långt, svart hår. Percy kände inte igen henne, men hon stirrade på honom som om hon hade sett honom i sina mardrömmar.

June skrattade förtjust. ”Just det. Ni kommer att få så roligt ihop!”

Och då, som om dagen inte hade varit konstig nog, började den gamla damen lysa och skifta gestalt. Hon växte tills hon var en lysande, två meter lång gudinna i blå klänning, med en mantel som såg ut att vara gjord av getskinn över axlarna. Ansiktet var strängt och ståtligt. I handen höll hon en stav krönt med en lotusblomma.

Ungdomarna såg om möjligt ännu mer förbluffade ut nu. Flickan med purpurmanteln föll på knä. De andra följde hennes exempel. En kille sjönk ner så hastigt att han nästan spetsade sig på sitt eget svärd.

Hazel var den som först tog till orda. ”Juno.”

Hon och Frank föll också på knä, så att Percy var den enda som fortfarande stod upp. Han förstod att han antagligen också borde knäböja, men efter att ha burit den gamla tanten så långt hade han ingen lust att fjäska för henne.

”Juno, minsann?” sa han. ”Om jag klarade provet, så kanske jag kan få tillbaka minnet och mitt liv nu?”

Gudinnan log. ”Med tiden, Percy Jackson, om du lyckas här i lägret. Du har gjort bra ifrån dig i dag, det är en början. Kanske finns det fortfarande hopp.”

Hon vände sig till de andra ungdomarna. ”Romare, får jag presentera Neptunus son. I flera månader har han slumrat, men nu är han vaken. Hans öde ligger i era händer. Snart infaller Fortunas fest, och Döden måste lossas om ni ska kunna hoppas på att vinna den här striden. Svik mig inte!”

Juno skimrade till och försvann. Percy tittade på Hazel och Frank och hoppades att de skulle förklara, men de verkade lika förvirrade som han själv. Frank höll i nånting som Percy inte hade lagt märke till tidigare – två små lerflaskor med korkproppar, en i var hand. Percy hade ingen aning om varifrån de hade kommit, men han såg att Frank stoppade dem i fickorna. Frank gav honom en blick som sa: *Vi får prata om det senare.*

Flickan i den purpurfärgade manteln gick framåt. Hon granskade vaksamt Percy, och Percy kunde inte skaka av sig en känsla av att hon ville köra dolken i honom.

”Jaha”, sa hon kyligt, ”en son till Neptunus som kommer hit med Junos välsignelse.”

”Du”, sa han, ”mitt minne är lite suddigt. Det är faktiskt helt borta. Känner jag dig?”

Flickan tvekade. ”Jag är Reyna, tolfte legionens praetor. Och ... nej, jag känner inte dig.”

Det sista var lögn. Det såg Percy i hennes ögon. Men han förstod också att hon inte skulle gilla om han sa emot henne här, framför hennes soldater.

”Hazel”, sa Reyna, ”visa honom vägen in. Jag vill fråga ut honom i *principian*. Sen skickar vi honom till Octavianus. Vi måste rådfråga auguren innan vi beslutar vad vi ska göra med honom.”

”Vad menar du?” frågade Percy. ”Besluta vad ni ska göra med mig?”

Reynas grepp om dolken hårdnade. Tydligen var hon inte van vid att nån ifrågasatte hennes order. ”Innan vi tar emot nykomlingar i lägret måste vi fråga ut dem och tyda järtecknen. Juno sa att ditt öde ligger i våra händer. Vi måste få veta ifall gudinnan har kommit hit med en ny rekryt ...”

Reyna studerade Percy som om hon tyckte att det var osannolikt.

”Eller”, sa hon mer förhoppningsfullt, ”om hon har tagit hit en fiende som vi ska döda.”

III

PERCY

PERCY VAR INTE RÄDD FÖR SPÖKEN, och det var tur. Hälften av människorna i lägret var döda.

Skimrande krigare i purpurkläder stod utanför vapenförrådet och putsade andesvärd. Andra hängde framför kasernerna. En spökpojke jagade en spökhund nerför gatan. Och vid stallet vaktade en stor, lysande röd typ med varghuvud en flock ... enhörningar?

Ingen av ungdomarna ägnade spökerna nån större uppmärksamhet, men när Percy och hans sällskap gick förbi, med Reyna i täten och Frank och Hazel på var sida om honom, slutade alla spökerna med sina förhavanden och stirrade på Percy. Några såg arga ut. Den lilla spökpojken skrek nåt i stil med "Greggus!" och blev osynlig.

Percy önskade att han också hade kunnat bli osynlig. Efter flera veckors ensamhet blev han besvärad av all uppmärksamhet. Han höll sig mellan Frank och Hazel och försökte se omärklig ut.

"Inbillar jag mig saker?" frågade han. "Eller är det där ...?"

"Spöken?" Hazel vände sig mot honom. Hon hade otroliga ögon, de såg ut som fjorton karats guld. "De är larer. Husgudar."

”Husgudar”, sa Percy. ”Okej ... mindre än riktiga gudar, men större än lägenhetsgudar, typ?”

”De är förfädernas andar”, förklarade Frank. Han hade tagit av sig hjälmen och avslöjat ett barnsligt ansikte, som inte passade ihop med militärsnaggen eller hans stora, kraftiga kropp. Han såg ut som en liten knatte som har käkat steroider och tagit värvning i marinkåren.

”Larerna är ungefär som maskotar”, fortsatte han. ”Oftast är de ofarliga, men jag har aldrig sett dem så här arga.”

”De stirrar på mig”, sa Percy. ”Den där spökungen kallade mig Greggus. Jag heter inte Greg.”

”*Graecus*”, sa Hazel. ”När du har varit här ett tag kommer du att börja förstå latin. Halvgudar har en naturlig känsla för det. *Graecus* betyder grekisk.”

”Är det dåligt?” frågade Percy.

Frank harklade sig. ”Kanske inte. Du har den sortens hy, och mörkt hår och allt. De kanske tror att du faktiskt är grek. Kommer din släkt från Grekland?”

”Vet inte. Som sagt har jag tappat minnet.”

”Eller också ...” Frank tvekade.

”Vad då?” frågade Percy.

”Antagligen ingenting”, sa Frank. ”Men romare och greker är rivaler sen länge. Ibland använder romare *graecus* som en förolämpning mot utbölingar – mot fiender. Oroa dig inte för det.”

Han lät ganska orolig.

De stannade mitt i lägret, där två stora, stenlagda vägar möttes som ett T.

En vägskylt sa att vägen till stora porten var VIA PRAETORIA. Under den satt handmålade skyltar där det stod sånt som

BERKELEY 7 KM, NYA ROM 1 KM, GAMLA ROM 10 000 KM, HADES 3 500 KM (den pekade rakt ner), RENO 332 KM och SÄKER DÖD: DU ÄR HÄR!

Den här platsen var rätt snygg och välordnad för att vara en säker död. Husen var nykalkade och låg i prydliga fyrkanter, som om lägret hade ritats av en pedantisk mattelärare. Kaser- nerna hade skuggade verandor, där lägrets medlemmar slöade i hängmattor eller spelade kort och drack läsk. Varje sovsal hade sin egen samling fanor med romerska siffror och diverse djur – örn, björn, varg, häst och nåt som såg ut som en hamster.

Längs Via Praetoria låg rader av butiker som saluförde mat, rustningar, vapen, kaffe, gladiatorsutrustning och togor för uthyrning. Utanför en stridsvagnshandlare satt en stor reklamskylt: NYA CAESAR XLS MED ABS-BROMS, 0 DENARII I HANDPENNING!

I hörnet av korsvägen låg det allra mest imponerande huset – en två våningar hög, kilformad byggnad av vit marmor med en pelarportik, som en gammalmodig bank. Romerska vakter stod utanför det. Över ingången hängde ett stort, purpurrött banér med guldbokstäverna SPQR broderade inuti en lager- krans.

”Ert högkvarter?” frågade Percy.

Reyna såg på honom, fortfarande med kall och fientlig blick. ”Det kallas *principia*.”

Hon granskade hopen av nyfikna ungdomar som hade följt med dem från floden. ”Alla återgår till sina sysslor. Jag infor- merar er vid kvällens mönstring. Kom ihåg att vi har krigsspel efter middagen.”

Det kurrade i Percys mage när han tänkte på middag. Luk- ten av grillat kött från matsalen fick det att vattnas i munnen.

Bageriet längre ner på gatan luktade också ganska underbart, men han tvivlade på att Reyna skulle låta honom köpa take away.

Folkhopen skingrades motvilligt. Några muttrade kommentarer om Percys utsikter.

”Han är död”, sa en.

”Det var förstås *de där två* som hittade honom”, sa nån annan.

”Jo”, muttrade en tredje. ”Femte kohorten kan få honom. De är ändå bara greker och töntar.”

Flera av de andra skrattade åt det, men Reyna blängde argt på dem, och de försvann.

”Hazel”, sa Reyna, ”följ med oss. Jag vill ha en rapport om vad som hände vid porten.”

”Jag också?” sa Frank. ”Percy räddade mitt liv. Vi måste låta honom ...”

Reyna gav Frank en så hård blick att han tog ett steg bakåt.

”Jag vill påminna dig, Frank Zhang”, sa hon, ”om att du själv är under *probatio*. Du har ställt till med tillräckligt den här veckan.”

Frank blev röd om öronen. Han plockade med en liten bricka som hängde i en rem om halsen. Percy hade inte tittat så noga på den, men den såg ut som en namnbricka gjord av bly.

”Gå till vapenförrådet”, sa Reyna. ”Inventera vapenlagret. Jag säger till om jag behöver dig.”

”Men ...” Frank kom på bättre tankar. ”Ja, Reyna.”

Han skyndade iväg.

Reyna vinkade med sig Hazel och Percy mot högkvarteret. ”Nu, Percy Jackson, ska vi se om vi kan bättra på ditt minne.”

Principian var ännu mer imponerande på insidan.

I taket glittrade en mosaik som föreställde Romulus och

Remus under deras adoptivmamma, varghonan (Lupa hade berättat den historien för Percy en miljon gånger). Golvet var av putsad marmor. Väggarerna var draperade i sammet, och Percy kände sig som om han befann sig inne i världens dyraste campingtält. Vid bakre väggen stod fanor och trästänger täckta med bronsmedaljer uppställda – olika militära symboler, gissade Percy. I mitten fanns ett tomt skyltställ, som om den stora fanan hade tagits ner för tvätt eller nåt.

I ett hörn långt bak ledde en trappa neråt. Den spärrades av en rad järnstänger, som en fängelsedörr. Percy undrade vad som fanns där nere – monster? Skatter? Halvgudar med minnesförlust som hade kommit på kant med Reyna?

Mitt i rummet stod ett långt träbord belamrat med skrift-rullar, anteckningsböcker, surfplattor, dolkar och en stor skål gelégodis, som inte riktigt såg ut att höra hemma där. Två statyer av greyhoundar i naturlig storlek, en i silver och en i guld, stod på varsin sida om bordet.

Reyna gick in bakom bordet och satte sig i en av de högryg-gade stolarna. Percy önskade att han kunde få sätta sig i den andra, men Hazel förblev stående. Percy hade en känsla av att det var meningen att han också skulle göra det.

”Jaha ...”, började han.

Hundstatyerna visade tänder och morrade.

Percy stelnade till. I vanliga fall gillade han hundar, men de här blängde på honom med rubinögon. Huggtänderna såg ut att vara lika vassa som rakblad.

”Lugn, pojkar”, sa Reyna till hundarna.

De slutade morra, men fortsatte att titta på Percy som om de föreställde sig honom i en doggybag.

”De anfaller inte”, sa Reyna, ”om du inte försöker stjäla nåt

eller om jag säger åt dem att göra det. De heter Argentum och Aurum.”

”Silver och Guld”, sa Percy. Vad de latinska orden betydde dök bara upp i huvudet, precis som Hazel hade sagt att det skulle. Han var på vippen att fråga vilken av hundarna som var vilken. Sen slog det honom att det var en dum fråga.

Reyna la dolken på bordet. Percy hade en obestämd känsla av att han hade sett henne förr. Hennes hår var svart och blankt som vulkansten och hölls ihop i en enda fläta ner över ryggen. Hon hade en krigares hållning – avslappnad men vaksam, som om hon var beredd att sätta sig i rörelse när som helst. Rynkorna av oro runt ögonen fick henne att se äldre ut än hon antagligen var.

”Vi *har* träffats”, kom han fram till. ”Men jag kommer inte ihåg när. Snälla, om du kan berätta nåt för mig ...”

”Det viktigaste först”, sa Reyna. ”Jag vill höra din historia. Vad kommer du ihåg? Hur kom du hit? Och ljug inte. Mina hundar gillar inte lögnare.”

Argentum och Aurum morrade för att understryka uttalandet.

Percy berättade sin historia – hur han hade vaknat vid husruinen i skogen i närheten av Sonoma. Han beskrev sin vistelse hos Lupa och hennes flock, hur han hade lärt sig deras språk av rörelser och uttryck, lärt sig att överleva och strida.

Lupa hade berättat för honom om halvgudar, monster och gudar. Hon hade förklarat att hon var en av det gamla Roms skyddsandar. Nu i modern tid hade halvgudar som Percy fortfarande ansvaret för att upprätthålla de romerska traditionerna – att strida mot monster, tjäna gudarna, skydda de dödliga och hålla minnet av kejsardömet vid liv. Hon hade

ägnat veckor åt att träna honom, tills han var stark och hård och blodtörstig som en varg. När hon var nöjd med hans färdigheter skickade hon honom söderut och sa att om han överlevde färden, så skulle han kanske hitta ett nytt hem och återfå minnet.

Inget av det verkade förvåna Reyna. Faktiskt verkade hon tycka att det var helt normalt, förutom en sak.

”Inget minne alls?” frågade hon. ”Du kommer *fortfarande* inte ihåg nåt?”

”Bara småsaker, det är så otydligt.” Percy sneglade på hundarna. Han ville inte nämna Annabeth. Det kändes för privat, och han visste fortfarande inte alls var han skulle hitta henne. Han var säker på att de hade träffats i ett läger – men det här kändes inte som rätt ställe.

Dessutom var han inte pigg på att berätta om sitt enda tydliga minne av Annabeth: hennes ansikte, hennes blonda hår och grå ögon, hennes sätt att skratta, att slå armarna om honom och ge honom en kyss varje gång han gjorde nånting dumt.

Hon måste ha kysst mig väldigt ofta, tänkte Percy.

Han var rädd för att om han pratade med nån om det minnet skulle det blåsa bort som en dröm. Den risken vågade han inte ta.

Reyna snurrade dolken runt, runt på bordet. ”Det mesta som du berättar är normalt för halvgudar. Vid en viss ålder hittar vi på ett eller annat sätt fram till Varghuset. Vi prövas och tränas. Om Lupa tycker att vi är värdiga skickas vi söderut för att gå in i legionen. Men jag har aldrig hört talas om nån som har förlorat minnet. Hur hittade du Jupiterlägret?”

Percy berättade om de tre sista dagarna – gorgonerna som

vägrade att dö, den gamla tanten som visade sig vara gudinna och hur han till sist hade träffat Hazel och Frank vid tunneln in i kullen.

Där tog Hazel över berättelsen. Hon beskrev Percy som modig och heroisk, och det gjorde honom besvärad. Det enda han hade gjort var att bära en nergående hippietant.

Reyna studerade honom. ”Du är gammal för att vara rekryt. Hur gammal är du, sexton?”

”Jag tror det”, sa Percy.

”Om du har varit på egen hand i så många år, utan träning och utan hjälp, så borde du vara död. En son till Neptunus? Du borde ha en kraftfull aura som drar till sig alla möjliga monster.”

”Jo”, sa Percy. ”Jag har fått höra att jag luktar.”

Reyna var nära att le, och det gav Percy lite hopp. Kanske var hon mänsklig trots allt.

”Du måste ha varit nånstans före Varghuset”, sa hon.

Percy ryckte på axlarna. Juno hade sagt nåt om att han hade slumrat, och han hade faktiskt en vag känsla av att han hade sovit – kanske länge. Men det verkade osannolikt.

Reyna suckade. ”Okej, hundarna har inte ätit upp dig, så du talar väl sanning.”

”Toppen”, sa Percy. ”Får jag välja en lögn-detektor nästa gång?”

Reyna reste sig. Hon började vanka av och an framför fanorna. Hennes metallhundar följde henne med blicken.

”Även om jag godtar att du inte är en fiende”, sa hon, ”så är du ingen typisk rekryt. Olympens drottning infinner sig bara inte i lägret för att meddela att vi har en ny halvgud. Sist en så betydelsefull gud besökte oss personligen ...” Hon skakade

på huvudet. ”Jag har bara hört legender om sånt. Och en son till Neptunus . . . det är inget gott omen. Särskilt inte nu.”

”Vad är det för fel med Neptunus?” frågade Percy. ”Och vad menar du med ’särskilt inte nu?’”

Hazel gav honom en varnande blick.

Reyna fortsatte att vanka. ”Du har slagits mot Medusas systrar, som man inte har sett till på tusentals år. Du har gjort våra lärer upprörda, och de kallar dig *graecus*. Och du bär några konstiga symboler – den där tröjan, pärlorna på halsbandet. Vad betyder de?”

Percy tittade ner på sin slitna, orangefärgade t-shirt. Nån gång hade det kanske funnits en tryckt text på den, men den var så urblekt att den inte gick att läsa. Han borde ha slängt bort tröjan för flera veckor sen. Den var nästan helt utnött, men han hade inte stått ut med att göra sig av med den. Han hade bara tvättat den så gott han kunde i bäckar och fontäner och tagit på sig den igen.

De fyra lerpärlorna på hans halsband var prydda med varsin symbol. På en fanns det en treudd. En annan hade en bild av det gyllene skinnet. Den tredje hade en inristad labyrinth och den fjärde en bild av en byggnad – kunde det vara Empire State Building? – och namn som Percy inte kände igen ingraverade runt den. Pärlorna kändes viktiga, som foton från ett släktalbum, men han kom inte ihåg vad de betydde.

”Jag vet inte”, sa han.

”Och ditt svärd?” frågade Reyna.

Percy kände efter i fickan. Pennan hade kommit tillbaka, så som den alltid gjorde. Han tog upp den, men sen slog det honom att han aldrig hade visat Reyna svärdet. Hazel och Frank hade inte heller sett det. Hur kunde Reyna känna till det?

Nu var det i alla fall för sent att låtsas som om det inte fanns. Han tog korken av pennan, och Tidvattenvåg växte till sin fulla storlek. Hazel flämtade till. Hundarna skällde ängsligt.

”Vad är det där?” frågade Hazel. ”Jag har aldrig sett ett sånt svärd förut.”

”Det har jag”, sa Reyna bistert. ”Det är väldigt gammalt. Vi hade ett par stycken i vapenförrådet före ...” Hon hejdade sig. ”Metallen kallas himmelsk brons. Den kan döda monster, precis som kejsarligt guld, men den är ännu mer sällsynt.”

”Kejsarligt guld?” undrade Percy.

Reyna drog sin dolk. Klingan var mycket riktigt av guld. ”I gamla tider helgade man metallen på Pantheon i Rom. Att metallen alls fanns var en hemlighet som kejsarna bevakade noga – den var ett sätt för deras förkämpar att döda monster som hotade kejsardömet. Förut hade vi fler såna här vapen, men nu ... nåja, vi hankar oss fram. Jag använder den här dolken. Hazel har en *spatha*, ett kavallerisvärd. De flesta av legionärerna använder ett kortare svärd som kallas *gladius*. Men ditt vapen är över huvud taget inte romerskt. Det är ytterligare ett tecken på att du inte är nån typisk halvgud. Och din arm ...”

”Vad är det med den?” frågade Percy.

Reyna höll upp sin egen underarm. Percy hade inte sett det tidigare, men hon hade en tatuering på insidan av den: bokstäverna SPQR, ett svärd och en fackla korslagda, och under dem fyra parallella streck, som markeringsstreck.

Percy sneglade på Hazel.

”Såna där har vi allihop”, bekräftade hon och höll upp armen. ”Alla fullvärdiga medlemmar av legionen har dem.”

Hazels tatuering innehöll också bokstäverna SPQR, men hon hade bara ett streck och hennes emblem var annorlunda,

en svart krumelur som såg ut som ett kors med krökta armar och huvud:

Percy tittade på sina egna armar. Några skrapsår, lite lera och en prick av smördeg från korvarna, men inga tatueringar.

”Alltså har du aldrig varit medlem av en legion”, sa Reyna. ”Man kan inte ta bort de här tatueringarna. Jag trodde att kanske ...” Hon skakade på huvudet, som om hon avfärdade en idé.

Hazel böjde sig framåt. ”Om han har överlevt på egen hand så här länge, så kanske han har träffat Jason.” Hon vände sig till Percy. ”Har du nånsin träffat en halvgud som vi förr? En kille i lila tröja, med märken på armen ...”

”Hazel.” Reynas röst blev hårdare. ”Percy har tillräckligt mycket att tänka på.”

Percy rörde vid spetsen på sitt svärd, och Tidvattenvåg krympte ihop till en penna igen. ”Jag har aldrig förr sett några såna som ni. Vem är Jason?”

Reyna gav Hazel en irriterad blick. ”Han är ... han *var* min kollega.” Hon visade med handen mot den andra tomma stolen. ”I vanliga fall har legionen två valda praetorer. Jason Grace, son till Jupiter, var vår andra praetor tills han försvann i oktober.”

Percy försökte räkna efter. Han hade inte brytt sig mycket om almanackan ute i vildmarken, men Juno hade nämnt att det var juni nu. ”Menar du att han har varit borta i åtta månader, och ni har inte utnämnt någon ersättare?”

”Han kanske inte är död”, sa Hazel. ”Vi har inte gett upp.”

Reyna gjorde en grimas. Percy fick en känsla av att den här Jason kanske inte bara hade varit en kollega.

”Utnämningarna kan bara ske på två sätt”, sa Reyna. ”Antingen lyfter legionen upp nån på sina sköldar efter en stor framgång på slagfältet – och vi har inte utkämpat några större slag – eller också har vi en omröstning den tjugofjärde juni, på Fortunas fest. Det är om fem dagar.”

Percy rynkade pannan. ”Vad är det för fest egentligen?”

”För Fortuna”, upprepade Hazel. ”Hon är turens och lyckans gudinna. Det som händer på hennes festdag kan påverka resten av året. Hon kan ge lägret tur ... eller *riktigt* jobbig otur.”

Reyna och Hazel tittade båda två på det tomma skyltstället, som om de tänkte på det som saknades där.

En kall kåre löpte nerför Percys rygg. ”Fortunas fest ... gorgonerna nämnde den. Det gjorde Juno också. De sa att lägret skulle bli anfallet den dagen, nåt om en stor, elak gudinna som heter Gaia, en armé och att Döden ska lossas. Menar ni att det ska hända *den här* veckan?”

Reynas fingrar hårdnade runt dolkens fäste. ”Du ska inte säga nånting om det utanför det här rummet”, befallde hon. ”Jag tänker inte låta dig sprida mer panik i lägret.”

”Så det är sant”, sa Percy. ”Vet ni vad som kommer att hända? Kan vi stoppa det?”

Percy hade just träffat de här människorna. Han var inte ens säker på att han gillade Reyna. Men han ville hjälpa till. De var halgvudar, precis som han. De hade samma fiender. Dessutom kom Percy ihåg vad Juno hade sagt till honom: det var inte bara det här lägret som svävade i fara. Hans gamla liv,

gudarna och hela världen skulle kunna förintas. Vad som än var på gång, så var det nånting jätteviktigt.

”Vi har pratat nog för tillfället”, sa Reyna. ”Hazel, ta med honom till Tempelkullen. Leta rätt på Octavianus. Du kan svara på Percys frågor på vägen ut. Berätta om legionen.”

”Ja, Reyna.”

Percy hade fortfarande så många frågor att det kändes som om hjärnan skulle smälta, men Reyna visade tydligt att audiensen var över. Hon stack dolken i skidan. Metallhundarna reste sig, morrade och tog några steg fram mot Percy.

”Lycka till hos auguren, Percy Jackson”, sa Reyna. ”Om Octavianus låter dig leva, så kanske vi kan prata mer senare . . . om ditt förflutna.”

IV

PERCY

PÅ VÄGEN UT FRÅN LÄGRET köpte Hazel en espresso och en körsbärs muffin av Bombilo, den tvåhövdade kaffehandlaren, åt honom.

Percy slukade sin muffin i en enda tugga. Kaffet var toppen. Om han nu bara kunde få en dusch, tänkte Percy, och byta kläder och sova lite, så skulle han tycka att läget var guld. Kanske till och med kejsrerligt guld.

Han tittade på en grupp ungdomar i badkläder som gick in i ett hus med en rad ångande skorstenar. Inifrån ekade skratt och ljud av vatten, som från en simhall – Percys favoritställe.

”Badhus”, sa Hazel. ”Förhoppningsvis hinner du med det före middagen. Man har inte levt förrän man har upplevt ett romerskt bad.”

Percy suckade förvåntansfullt.

Ju närmare porten de kom, desto större och finare blev kasernerna. Till och med spökna såg bättre ut, med mer utsirade rustningar och starkare auror. Percy försökte tyda fanorna och symbolerna som hängde framför husen.

”Är ni uppdelade på olika stugor?” frågade han.

”På sätt och vis.” Hazel duckade när en kille som red på en

jättstor örn svepte förbi ovanför henne. ”Vi har fem kohorter med ungefär fyrtio personer i varje. Varje kohort är uppdelad på kaserner med tio personer – de är ungefär som rumskompisar.”

Percy hade aldrig varit nåt geni på matte, men han försökte multiplicera. ”Menar du att det är tvåhundra personer här i lägret?”

”På ett ungefär.”

”Och *allihop* är barn till gudarna? Gudarna har inte haft tråkigt.”

Hazel skrattade. ”Alla är inte barn till de större gudarna. Det finns flera hundra mindre romerska gudar. Dessutom är många andra eller tredje generationens legionärer. Deras föräldrar kanske var halvgudar. Eller deras mor- eller farföräldrar.”

Percy blinkade till. ”Barn till halvgudar?”

”Hur så? Förvånar det dig?”

Percy visste inte riktigt. De senaste veckorna hade han varit så orolig för om han skulle överleva från den ena dagen till den andra. Tanken på att få leva så länge att han blev vuxen och fick egna barn – den kändes som en omöjlig dröm.

”De här som har ärvt legionärskapet . . .”

”Ja?” sa Hazel.

”Har de samma krafter som halvgudar?”

”Ibland. Ibland inte. Men de kan träna upp sig. Alla de bästa av Roms generaler och kejsare – *allihop* sa att de härstammade från gudarna, vet du. Oftast var det sant. Lägrets augur som vi ska träffa nu, Octavianus, han har ärvt platsen och är ättling till Apollo. Han sägs ha förmåga att uttala profetior.”

”Sägs ha?”